

BUTLLETÍ INFORMATIU

SANT JORDI, DIA DE LA ROSA I EL LLIBRE, PATRÓ DE CATALUNYA, DIADA DELS ENAMORATS

Una de les dues festes més celebrades a Catalunya és el dia de Sant Jordi.

El 23 d'abril de l'any 303 el cavaller Jordi va morir decapitat per ordre de l'emperador Dioclecià. Molt aviat va ser venerat com a màrtir i aparegueren històries i llegendes fantàstiques lligades a la seva figura.

El culte a Sant Jordi es va estendre ràpidament a l'edat mitjana per Catalunya, València, Aragó i les Illes. A la popularitat del Sant hi van contribuir els monarques Pere el Catòlic, Jaume I o Pere el Cerimoniós. Tots ells pertanyien a la Corona d'Aragó.

A l'any 1427, en el Principat es va començar a celebrar i generalitzar la festa de Sant Jordi i des de l'any 1456, Sant Jordi és el Patró Oficial de Catalunya.

També sabem que al segle XV se celebrava a Barcelona l'anomenada Fira dels Enamorats. En aquesta fira els venedors s'instal·laven al voltant del Palau per vendre les roses. A dins del Palau, a la Capella de Sant Jordi, s'oficiava la missa Major i se'ls hi regalava una rosa a totes les senyores que hi assistien. A la Fira hi solien anar nuvis, promesos i matrimonis joves.

Això fa pensar que el costum de regalar una rosa té l'origen en aquesta festa.

No va ser fins el segle XIX, amb el moviment cultural i polític de la Renaixença, que s'instaurà el dia de Sant Jordi com la Diada Patriòtica, Cívica i Cultural més celebrada a Catalunya. El 1920 Vicent Albert Claves, va proposar a la Cambra Oficial del Llibre i al Gremi d'Editors i Llibreters, ambdues de Barcelona, celebrar la "Fiesta del Libro Español". Alfons XIII va signar el Decret per posar-la en marxa el Febrer de 1926.

El 1929, en plena Exposició Internacional de Barcelona, els llibreters van sortir a posar, ells mateixos, les parades de llibres al carrer fent-ho coincidir amb el Dia de la Rosa. El resultat fou un èxit de vendes que va donar un fort impuls a la producció i comercialització del llibre.

Des deleshores el Dia de la Rosa i del Llibre es celebra conjuntament el Dia de Sant Jordi. "La Rosa i el Llibre símbols d'Amor i Cultura".

Fins i tot durant la Guerra Civil, no es va deixar de celebrar La Diada.

Ara ja sabem d'on ve LA DIADA DE SANT JORDI esperada per gaudir-la amb les persones estimades. BON DIA DE SANT JORDI A TOTHOM.

**ABRIL
2024**

NÚM. 102

CASAL GENT GRAN D'HORTA

DE CUANDO EN EL MATRIMONIO SE HIZO TRAMPA

Es sorprendente la facilidad con que actualmente la gente se separa, se re-casa y se vuelve a casar. También sorprende la naturalidad con que asimilamos los matrimonios entre personas del mismo sexo y los casos no tan conocidos del poliamor y la comuna.

¿Esto es una tendencia actual o ya sucedía a escondidas en tiempos de la dictadura cuando el matrimonio era indisoluble? ¿Qué actuación cabría esperar de un cónyuge casado/a con un pareja cuya condición homosexual no estaba de acuerdo con su sexo de la que no podías separarte por mandato divino? ¿Quién era la víctima? ¿Os imagináis estar encadenado/a de por vida a una persona de la que al mismo tiempo te sintieras rechazado/a?

No sé si a estas alturas alguien recuerda que la demostración pública de alguna manifestación en **contra de la honestidad y las buenas costumbres** estaba englobada en la **LEY DE VAGOS Y MALEANTES** y penada con penas de arresto según el criterio del comisario de turno. Con esta ley bajo el brazo a nadie se le ocurría manifestar públicamente su condición homosexual, ni tampoco existía el apartado de violencia de género. La institución del matrimonio era norma inquebrantable donde el hombre o mujer caída/o en la trampa no tenía posibilidad de salir de ella, donde la mujer reprimida a la condición de **“sus labores”** tenía que aguantar contra viento y marea un matrimonio eterno. O pongámonos en el caso del marido despechado que debía resignarse sin poderlo mostrar

por temor al ridículo, a las dudas en cuanto a su virilidad en tiempos donde hacer hijos era marchamo de autenticidad y ser familia numerosa tenía sus ventajas.

Los tiempos han cambiado. A las nuevas generaciones estas historias les son más propias de la edad media. Un tiempo en que ir de la mano en público era haber adquirido un ya serio compromiso; que dar un beso era tanto como haber perdido la virginidad; y era el tiempo en que los preservativos se compraban únicamente en farmacias y siempre bajo el criterio del mancebo de turno. Nuestra generación quedará en los anales de la historia como un sándwich entre los protagonistas de la guerra y la globalización. Nuestra generación no tiene quien la escriba porque hemos asumido con tanta normalidad nuestro papel que ni siquiera nos sentimos víctimas. Ni tampoco nos molesta recordar la penitencia del confesionario que bajo la fórmula del aguantar te quedaba la resignación del sobrevivir amparado todo bajo el lema de **a quien Dios se la dio San Pedro se la bendiga.**

MATRIMONIO Y EMPLEO HAN PASADO DE INDEFINIDO A TEMPORAL

J.
H
E
R
N
A
N
D
E
Z

L'EINA ESTRATÈGICA DE L'AIGUA A CASA NOSTRA

L'altre dia llegia un ban del meu poble ubicat a la Ribera d'Ebre on deia:

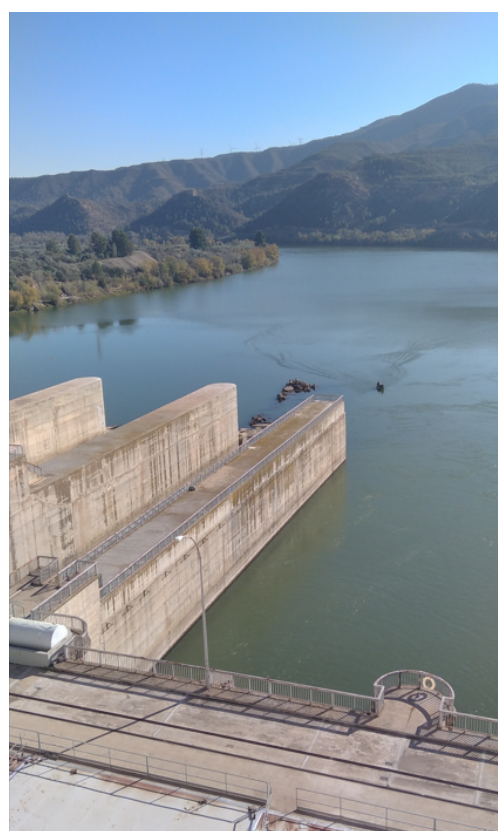
"Segons informa ENDESA, desembassen 400 m³/seg. per turbina al pantà de Flix i continuarà desembassant fins als 1050 m³/s. Per tant, cal mantenir el tancament de punts baixos, guals i accessos a la llera, i demanar precaució a aquelles persones que facin activitats a la llera del riu. Cal tenir present que el Pla Especial d'Emergències per nevades de Catalunya (NEUCAT) es troba en fase de PRE-ALERTA".

Aquest comunicat a ulls dels que vivim a Catalunya i patim la sequera més gran des de fa una pila d'anys, no entendran res de tot plegat. Perquè si mirem la web estatal sobre els Embassaments, podem veure que les reserves actuals d'aigua per província a dia d'avui són:

- a Tarragona 197 Hm³ (un 83,12%)
- a Lleida 544 Hm³ (un 47,51%)
- a Barcelona 25 Hm³ (9,12%) i
- a Girona 56 Hm³ (19,05%)

PANTA DE RIBA-ROJA A LA RIBERA D'EBRE (CHE)

O sigui que Tarragona i Lleida, gestionades per la CHE (Confederació Hidrogràfica de l'Ebre), té a vessar un disbarat d'aigua al mar. Mentre que Barcelona i Girona, gestionades per l'ACA (Agència Catalana de l'Aigua), passa penúries i restriccions. No fa falta saber moltes matemàtiques per veure que hi ha una desigualtat abismal amb les dues conques.

Està clar que la gent de les Terres de l'Ebre i les de la CHE catalana posaran el crit al cel... però amb una bona política compensatòria i d'equilibri territorial, accedirien a tan bona acció de "Dar de beber al sediento".

La pregunta que plantejo és: no seria millor que circumstancialment la CHE proporcionés aigua a l'ACA? L'Agència Catalana de l'Aigua està patint mancances fins a arribar-se a plantejar transportar aigua amb vaixells des de la dessalinitzadora de Sagunt (País Valencià). Aquesta solució, cara i poc eficient, saciaria les boques de sis milions de persones.

No vull ser malpensat però darrere de tot plegat noto un tuf que els territoris sedents no es mereixen. Crec que ens ho hauríem de fer mirar tots.

PANTA DE SAU (ACA)

AITANA LOPEZ, INFLUENCER

Por si alguien no lo sabe, una influencer es una persona con capacidad de comunicar e influir, con un gran número de seguidores en redes sociales.

El pasado mes de Enero leí un artículo, de dos páginas, sobre una nueva influencer, la que veis en la foto, Aitana López. Es catalana, de Barcelona, tiene 25 años, hace solo unos meses que está en Instagram y ya supera los 300.000 seguidores, a los que les comenta su día a día. Es aficionada a los videojuegos y al fitness y gana 10.000€ al mes promocionando en su red social cosméticos, moda y joyería.

El artículo me impactó. Fue terminar de leerlo y recordar cuando en mi pueblo iba a la escuela, dónde un sólo profesor nos daba clases a niños y niñas de diferentes edades, éramos pocos, ¡menos mal! En la escuela, de vez en cuando, nos daban para complementar nuestra alimentación, leche en polvo y queso, creo recordar de un color parecido al queso de bola.

Después de esa imagen, ignoro por qué, me vino otra de mi juventud, ya en Barcelona. Si no me equivoco, en 2 ó 3 navidades una importante empresa, para esas fiestas, regaló a cada uno de sus trabajadores dos pollos vivos, de plumas blancas. En aquella época habría unos 1.000 trabajadores y era un espectáculo ver como salían 1.000 personas con los dos pollos vivos cogidos por las patas caminando, la mayoría, hacia la estación del metro. Hoy sería noticia en los informativos.

Pero vuelvo con Aitana López, que es la protagonista y la que, sin querer, activó esos recuerdos. Quizás los activó porque mi cerebro recuerda parte de mi pasado, lo compara con el presente y no ve claro el futuro. Y es que Aitana, tan joven, tan perfecta, tan atractiva, no es una persona, nació de la nada hace unos meses, creada en un despacho de Barcelona con Inteligencia Artificial (IA). La empresa no engaña, avisa que es una creación suya, pero nuestros ojos (lo que ven) engañan al cerebro. Os transcribo uno de los mensajes de Aitana en su cuenta de Instagram *“Rumbo a Madrid. Preparada para saborear la cultura, el arte y la historia de la ciudad. Además del bocata de calamares, ¿Qué me recomendáis?”*

Me sabe mal por Aitana. Nunca verá Madrid ni podrá saborear un bocata de calamares.

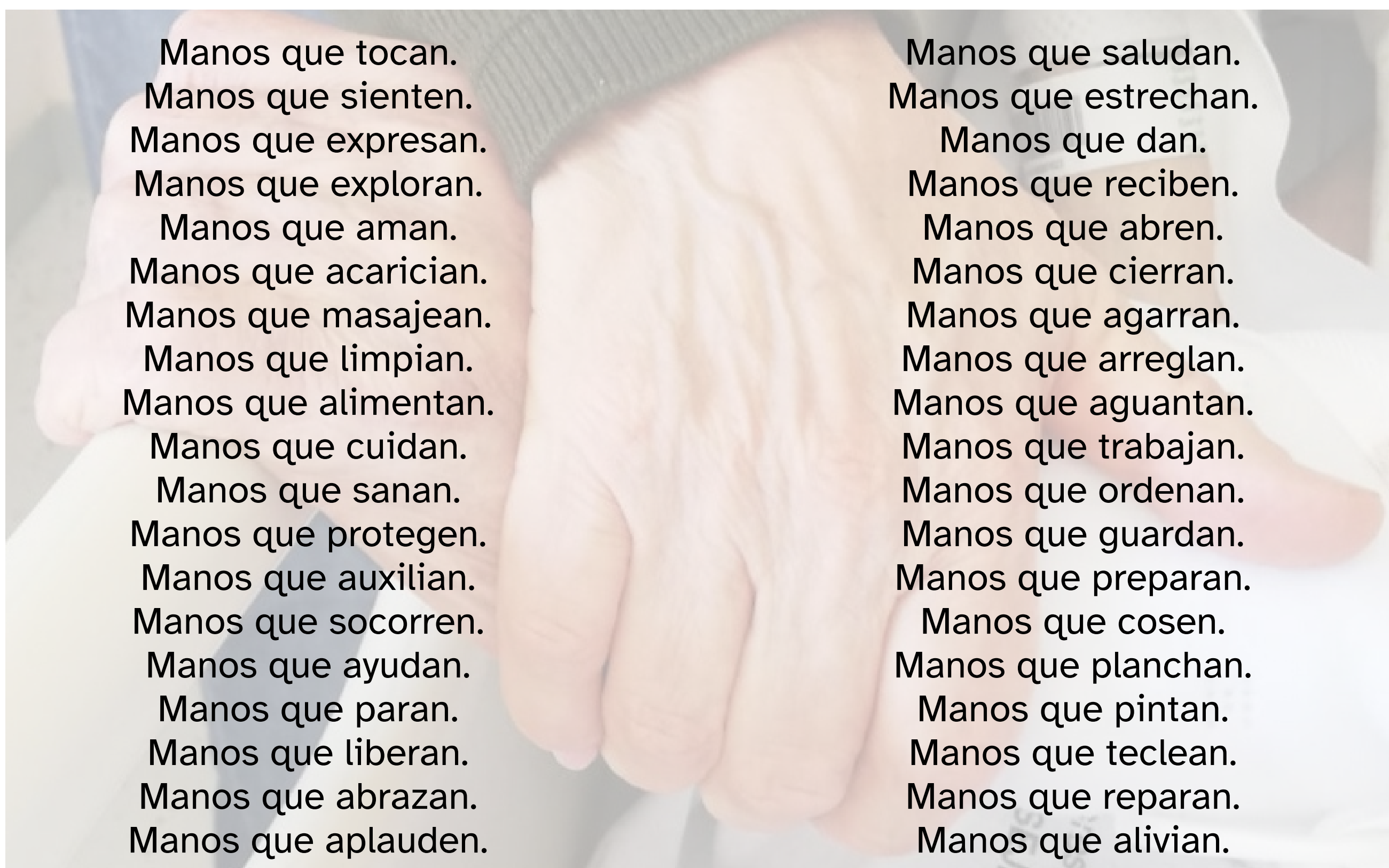
LAS MANOS

Por su anatomía y funcionalidad nuestras manos son maravillosas. Las principales funciones de las manos son la presión y el tacto; nos permiten dar forma a las ideas, con movimientos y destreza y a expresarnos con nuestras palabras. Las manos son la prolongación de nuestro cerebro; gracias a ellas el cerebro fue capaz de desarrollarse y ayudan a conectarnos con el mundo que nos rodea.

“La mano es el instrumento de los instrumentos” (Aristóteles).

Desde que amanecemos, hasta que dormimos y aún continuamos... ¿Cuántos movimientos le damos a las manos?

Manos cálidas, pacíficas, creativas, manos llenas de vida...

¡Qué manos tenemos! ¡Bonitas manos!

Manos generosas y habilidosas: **¡Escribid libros y cultivad rosas!**

LA DANSA DE LA PLUJA

Feia dies que plovia, l'aigua queia mansament sobre la ciutat després d'haver patit uns mesos de dura sequera. Però l'alegria dels primers dies de rebre-la, ja havien passat i ara tot l'ambient era trist, la foscor i la humitat s'havien ensenyorit de l'ambient. Tot estava xop, els carrers plens de dolls, els cotxes no reduïren la marxa i esquitxaven uns vianants que ja en tenien prou en haver de sortejar els dolls de les voreres. Una situació desagradable pels ciutadans.

Així i tot la vida seguia igual, tothom amb les seves obligacions. En un carrer comercial hi havia una petita botiga que regentava un brocanter molt entès i reconegut. Aquell dia li havia arribat un nombre indefinit d'articles de luxe que havia adquirit feia uns quants dies. Ja eren les vuit del vespre i es feia fosc amb rapidesa però el bon home havia de deixar-ho tot al seu lloc de costum. També feia una ullada per comprovar que tot estava en ordre.

Tranquil·lament es posava l'abric i en ajupir-se per agafar el paraigua va sentir com una ombra que se li tirava al damunt i un objecte dur se li clavava a les costelles.

- Redimoni -va pensar- precisament avui, que tinc la botiga plena. Ajupit com estava no podia plantar cara a aquell desgraciat que li cridava.

- Vinga, ràpid, obre la caixa.

Amb un somriure sorneguer, va pensar, aquest desgraciat deu ser un lladre de fireta, qualsevol antiguitat que tinc aquí a dintre té més valor que el negoci que he fet avui. Ni tant sols he pensat que a aquesta hora ja l'he quadrada i només he deixat quatre monedes pel canvi de demà. Els quartos els porto amagats a dintre dels calçotets.

De sobte, com un llamp, va pensar com podria sortir-se'n d'aquella situació i d'una revolada, va agafar el primer objecte que tenia a prop i el llançà amb molta força endarrere. Es va quedar arraulit esperant el resultat del seu heroic comportament però quan va provar de treure el nas per veure el resultat, un crit esgarrifós seguit d'un reguitzell de renecs va deixar caure a terra l'arma amb la què l'havia amenaçat i agafant-se fortament el braç, va marxar corrent.

Ell estava desorientat, li feien mal les costelles i li costava respirar, tot havia anat tan ràpid! Amb precaució va mirar què havia passat, però tot seguia al seu lloc i sense més ni més se li va escapar una forta rialla; de quina se n'havia sortit! Això valia una bona copeta i tancant es va dirigir al bar.

R
O
S
A

M^a

D
U
C
E
T

SORTIDA BARCELONA EN FEMENÍ

En aquest recorregut pel Portal de l'Àngel, carrer Montsió, carrer Portaferriça, carrer de la Canuda i plaça de la Catedral, descobrim dones que en el seu moment varen viure ens aquests indrets. Són dones força desconegudes per una bona part de la població però totes elles han tingut un paper en la història de la ciutat.

JOANA DE TORRELLES. Vivia a la casa familiar situada al Portal de l'Àngel on ara hi ha El Corte Inglés. Joan de Serrallonga se'n va enamorar i va fugir amb ella. Sembla que anys després va ser penjada a la forca junt amb en Serrallonga.

APOLÒNIA. Era una dona maltractada pel marit. Va abandonar-lo i va demanar acolliment al monestir de monges de clausura de la Mare de Déu de Montsió. Després d'un temps de viure al monestir per un seguit de circumstàncies torna amb el marit que la maltracta pitjor que abans. Després d'uns anys de la seva mort la fan santa. Santa Apolònia és patrona dels dentistes ja que sembla que un dels maltractes que va rebre va ser el d'arrencar-li les dents. També és advocada de les persones maltractades.

ESTEFANIA CARRÓS I DE MUR. Filla de nobles de la Cort de Joan II. El rei l'educa igual que els seus fills. Va ser de les primeres dones en saber llegir i escriure. No va voler casar-se ni fer-se monja, com es demanava a les noies de l'època. Se'n va anar de la Cort i amb el patrimoni que li varen deixar els seus pares va venir a Barcelona a viure a una casa seva -al Portal de l'Àngel on hi havia el cine Paris. Va montar un escola per educar nenes i ensenyar-les a llegir i escriure perquè quan tornessin als seus pobles o barris elles fessin el mateix.

Va ampliar el territori amb dones cultes. Era considerada culta, justa i sàbia. Per això molts nobles la feien marmessora de les seves filles. Mor a Barcelona el 1411.

LA CANUDA. Era una noia minyona d'una casa important d'aquest carrer, que en aquella època no se'n deia així. El fill dels senyors s'enamora de la minyona però el pare d'ella no els dona permís per casar-se. El fill i el notari s'enginyen un document notarial en que li cedeixen a la noia la mietat dels bens més una unça d'or. El pare accepta que es casin. A partir d'aquí la Canuda es dedica a ajudar a persones que han tingut els mateixos problemes que ella. Des de llavors el carrer pren el nom Carrer de la Canuda que s'ha mantingut des del 1446 sense haver canviat mai de nom (potser és l'únic de Barcelona).

LA SERAFINA. Era la minyona de les monges del monestir de Pedralbes. Es va enamorar del jardiner i es varen casar. L'abadessa del monestir, com regal de noces li dona un sobre amb la condició que no l'obri fins a estar casats. En aquest sobre hi ha la recepta del mató de Pedralbes. Es dedica a elaborar els matons que de seguida varen ser famosos com els matons de la Serafina. Obre una botiga al carrer Portaferriça n°32, on encara es conserva la porta. Mor a Barcelona el 1876. El seu enterrament va ser multitudinari, com si fos d'un noble.

S'acaba l'itinerari a la plaça de la Catedral fent una referència a les bugaderes d'Horta que és per on entraven els carros que portaven la roba neta i on quedaven aparcats fins al vespre que tornaven al poble d'Horta amb la roba per rentar.

SIN PARAGUAS

Aquel día llovía, aún así, salió corriendo de casa, pues llegaba tarde al trabajo.

Cuando entró en el vagón de metro, escuchó una voz que le dice:

-Perdona, no se si te has dado cuenta, pero llevas el bolso abierto.

(En ese momento recordó que no había cerrado la puerta de casa, ni había cogido las llaves, sencillamente salió corriendo y no cerró la puerta ¡Que despistada!).

-¡Oh! muchas gracias- Le contestó a la voz sin girarse para ver su cara, y acto seguido escudriñó el bolso comprobando que efectivamente... no tenía las llaves.

-¡No me falta nada!- Exclamó a modo de contestación, pues todos en el vagón estaban atentos y no iba a contarles lo desastre y olvidadiza que era.

En ese momento se giró en busca de los ojos de aquella voz que le advirtió del bolso abierto. Su aspecto era casi desolador, estaba empapado hasta las mismísimas cejas, prácticamente estaba goteando. El también salió corriendo de su casa porque llegaba tarde al trabajo, tan agobiado que pasó de mirar por la ventana para ver que tiempo hacía a pesar de que habían anunciado lluvias. ¡¡Y vaya si se mojó!!

Entre estos dos peculiares usuarios del metro, lo único que salió de sus bocas fueron unas risas contenidas ante el aspecto deplorable, aunque un tanto cómico que ambos ofrecían. Tan graciosos se vieron que para presentarse no atinaban a pronunciar bien sus nombres y tartamudeando entre risas ambos dijeron a la vez:

-Me llamo Cha... Cha... Cha...

-Yo soy Pe...Pe...Pe...

Finalmente pudieron terminar de decir sus nombres, ella se llamaba Charlotte y él Pedro

Se cayeron bien, ambos tenían esa curiosa sensación que a veces se tiene ante un desconocido que es como si lo conocieras de toda la vida. Se bajaron en la estación de Liceo y llamaron a sus respectivos trabajos diciendo que llegarían un poco más tarde.

En el mismo andén de la estación estuvieron hablando y hablando durante un buen rato, mientras pasaban uno tras otro varios convoyes de metro, hasta que Charlotte miró su reloj y levantando la mirada encontró la de Pedro que le confirmó con un gesto que sí, que ya era hora de irse. De modo que se subieron en el siguiente convoy y cada cual se apeó en su estación con un ¡Adiós! como despedida, sin darse los números del móvil.

Ahora cada vez que llueve, se buscan entre los usuarios mojados, pues olvidan a propósito coger el paraguas.

SEVILLANAS EN EL CASAL

Como todos sabéis **cada 15 días, los sábados, en nuestro Casal realizamos una actividad del baile de sevillanas.** Es una actividad totalmente gratuita, donde bailamos y enseñamos a bailar sevillanas, hay que decir que la mayoría las baila divinamente y en ocasiones tenemos la actuación del grupo de sevillanas Jara.

Además de bailar sevillanas, nuestro deseo es que las personas que vengan disfruten, se lo pasen bien y modestamente creo que lo conseguimos. Todo el mundo lo pasa fenomenal, tanto bailando como viendo bailar. Básicamente se bailan sevillanas, aunque de vez en cuando se escapa alguna rumba.... que también les gusta.

El sábado 2 de marzo aprovechamos para celebrar el día de Andalucía, que como sabéis fue el 28 de febrero. No lo pudimos celebrar hasta ese sábado y nos juntamos unas 100 personas para celebrar ese día tan especial. Fue un éxito, se bailó mucho, se disfrutó mucho y hasta hubo un momento en que se pudieron ver algunas lágrimas de personas que se emocionaron con la música y el ambiente que se vivió.

El día de Andalucía conmemora el día de la votación del referéndum autonómico que en 1980 dio la autonomía a la comunidad andaluza. Es un día festivo en todas las localidades de Andalucía, se decoran los balcones con la bandera de Andalucía, no falta el tradicional desayuno de pan con aceite de oliva, igual que no falta el canto del himno de Andalucía y es un día de fiesta y alegría para todos los andaluces, que nosotros lo celebramos, como no, en nuestro Casal.

Desde aquí **aprovecho para invitaros a bailar sevillanas en nuestro Casal,** vais a disfrutar.

UN ABRAZO

Un abrazo es un poema
escrito sobre la piel,
una bella melodía
que dice... ¡ todo está bien!

Un abrazo es un instante
que rompe todos los miedos
y cose esas partes rotas
las que tanto daño hicieron.

Aunque no entienda tu lengua
o provenga de otras razas
se te puede erizar la piel
si te sientes abrazada y
lo guardará en su memoria.

El abrazo es un traje que a
cualquier cuerpo se amolda.

AMO A LA FLOR

Amo a la flor,
amo a la yerba,
amo a ese niño
que anda jugando
por la pradera.

Amo yo al mar
y a la cordillera,
amo a las aves
que tan alto vuelan.

Amo tu cuerpo,
amo tu alma,
tus silencios
y tus palabras.

Amo al amor... porque
me viene en gana.

LES NOTÍCIES DE LA RÀDIO

Jo cada dia cap a les vuit del matí em poso la radio.

Acostumo ha escoltar el Basté. M'agrada molt el Davantal, i també les altres informacions em semblen força interessants, i sobretot el col·loqui que organitza amb els seus tertulians.

Avui entre altres notícies n'ha donat una que m'ha deixat bocabadada.

La notícia era que Emmanuel Macrón, President de la República Francesa demanaria a Putin que parés la guerra uns dies mentre es feien les Olimpíades de París.

Ho havia sentit bé? o és que estava escoltant un acudit d'aquells del Gila que agafava el telèfon i deia:

— “Señor Putin, podría por favor parar un ratito la guerra que yo tengo que hacer unos juegos olímpicos?”

Inaudit, no m'ho podia creure. Ni un comentari, ni una crítica, res de res, semblava tan normal... Tampoc els seus col·laboradors van dir res al respecte, cap opinió, res.

Fins aquest extrem de insensibilitat i manca d'empatia hem arribat els humans?

Que pari la guerra perquè jo he de fer uns jocs olímpics?

No que pari la guerra perquè la guerra no és ètica, no perquè en una guerra hi mort molta gent, no perquè es desfan famílies, no perquè quedin criatures òrfenes, no perquè hi ha fam i malalties, no perquè... perquè s'han de fer un jocs olímpics!

Increïble, totalment increïble.

Bé, aquí ho deixo, no vull dir res més, que cadascú en tregui les seves pròpies conclusions.

PROGRAMACIÓ

BALL GRATUÏT de 17 a 19.15h

dissabte 13, MÚSICA VARIADA I SORTEIG D'UNA PLANTA
dissabte 27, MÚSICA EN VIU AMB VICENS ALBELLA.
A LA FESTA DE SANT JORDI ET REGALEM UNA ROSA

SEVILLANES de 18 a 19.30h

dissabtes 6 i 20.
Activitat oberta de sevillanes

CERCLES DE DONES

16 d'abril de 9 a 10.45 hores

GRANS DONES per a majors de 65 anys. Espai per compartir, escoltar-nos, redescobrir les nostres potencialitats i cultivar la confiança i la cura. Cal inscripció prèvia!

SESSIÓ OBERTA DE BIODANSA

19 d'abril a les 17 hores

La Biodansa ens convida a dansar la vida, a l'expressió saludable del que som, i per això no s'ha de saber ballar. Vine a celebrar el dia internacional de la Biodansa al Casal! Cal inscripció prèvia!

*Celebrem Sant Jordi
al Casal!*

*Celebrem Sant Jordi
al Casal!*

PARADA DE LLIBRES

23 d'abril de 10 a 13h

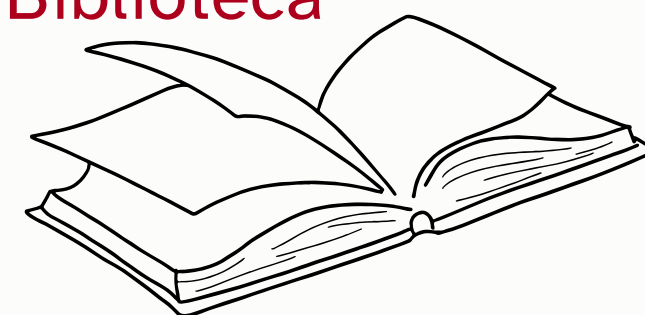
Emporta't el llibre que t'agradi i demana-li recomanacions a l'Eduard, voluntari de la Biblioteca
Lloc: Pati del Casal

CONFERÈNCIA

23 d'abril a les 11.15h

Les tretze llibreries més antigues de Barcelona que encara estan obertes, a càrrec de la voluntària Mercè Bausili

SENDERISME

26 d'abril a les 8.45 hores

Itinerari: itinerari circular cap a la Vall d'Olzinelles passant per Can Draper - Pou de Glaç - Pont de Can Plana - Ermita de St. Esteve d'Olzinelles - Can Valls i Can Draper

Punt de trobada: taquilles de RENFE del Passeig de Gràcia (per anar fins a Sant Celoni)